

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/541/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212231487
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1212231487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobcu: A.. Y. J., J., L. R. D. XXH, L., zastúpeného: De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, Bratislava, proti žalovanému: Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00 678 155, zastúpenému: JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, so sídlom Rudnayovo námestie č.1, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. marca 2014, č. k. 16C/248/2012-188, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zverejniť na titulnej strane internetovej domény www.cas.sk na dobu aspoň 5 hodín ospravedlnenie s použitím písma Times New Roman o veľkosti 12, ktoré naďalej zostane verejne prístupné na internetovej doméne v znení: "Ospravedlnenie. Dňa 28.novembra 2011 sme zverejnili článok s názvom „Policajti podozrievali z vraždy Y. (†. XX) aj bývalého siskára!, v ktorom sme uverejnili nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie a fotografie, čím sme neoprávnene zasiahli do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti pána A.. Y. J., J., za čo sa mu úprimne ospravedľujeme."; ďalej uloženia povinnosti žalovanému do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odstrániť následky neoprávneného zásahu voči žalobcovi, a to odstránením všetkých fotografií žalobcu, ako aj slov J. C. Y., a to vo všetkých pádoch a skrátenejších tvaroch, v článku s názvom „Policajti podozrievali z vraždy Y. (†. XX) aj bývalého siskára!" vrátane fotogalérie, zverejnenom na internetovej doméne www.cas.sk dňa 28.novembra 2011; a zaplata sumy 7.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozhodol tak podľa § 11, § 12 ods. 3, § 13 ods. 1, 2, 3 Obč. zákonníka, čl. 19 ods. 1, 26 ods. 1, 2, čl. 50 ods. 1, 2 Ústavy SR, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný ako prevádzkovateľ internetovej domény www.cas.sk uverejnil dňa 28.11.2011 o 16:15 hod. článok s názvom "Policajti podozrievali z vraždy Y.Z. (†. XX) aj bývalého siskára!", súčasťou ktorého bola fotogaléria, kde sa nachádzali len dve osoby, a to E.. U. Y. a žalobca, jedna z fotografií s podtitulom "Z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára." zobrazuje na jednom snímku súčasne podobizeň E.. U. Y. a žalobcu. Predmetná fotografia bola zverejnená po dobu 5-tich hodín. Dospel k záveru, že žalovanému prináležalo legitímne právo informovať verejnosť prostredníctvom tlače o závažných otázkach týkajúcich sa vyšetrovania vraždy advokáta E.. U. Y., išlo o tému v tom čase aktuálnu, ktorá bola predmetom dlhodobej nielen politickej, ale aj širšej verejnej diskusie a pri spracovaní tejto témy vychádzal žalovaný z informácií verejne dostupných. Skutočnosť, že pri uverejnení článku spojeného

s fotografiou E.. U. Y. došlo k mylnému uverejneniu fotografie žalobcu, v konaní sporná nebola, sám žalovaný tento omyl uznal. Ďalej uviedol, že žalobca nepochybnil tvrdenia žalovaného, že mu bol poskytnutý priestor na to, aby sa vyjadril i prostredníctvom hovorcu MV SR k tomu, že osobu P.F. nepozná a nikdy sa s ním nestretol. Podľa tvrdení žalobcu, neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv spočíval v tom, že žalovaný uverejnil jeho fotografiu spolu s fotografiou E.. U. Y.. Konštatoval, že žalovaný uverejnil dve fotografie žalobcu, a to fotografiu, kde je zobrazený spolu s E.. U. Y. a s popisom "z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára" a fotografiu, na ktorej je zobrazený žalobca s popisom "Vladimír PČOLINSKÝ zastáva vysoký post na ministerstve vnútra". Z obsahu článku nesporne vyplýva, že osoba, ktorá bola príslušníkom SIS, a ktorá bola podozrievaná z vraždy E.. U. Y., bola osoba s iniciálami P.F. a nešlo o osobu žalobcu. Tvrdenia žalobcu, že k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv došlo aj tým, že v článku boli uverejnené informácie o tom, že osoba s iniciálami P.F. bola v minulosti spoločníkom obchodnej spoločnosti, v ktorej spoločníkom bol aj žalobca, považoval za nedôvodné, pretože skutočnosť, či je niekto spoločníkom v obchodnej spoločnosti, je informácia verejne dostupná a nakoniec sám žalobca túto informáciu nepoprel. Ďalej uviedol, že žalobca v konaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by sponchyňovali pravdivosť konkrétnych informácií uverejnených v predmetnom článku a skutočnosť, že by bol žalobca považovaný za osobu podozrivú z vraždy U. Y., nevyplývala ani z výpovede svedkyne E.. C. F., a ani z výpovede A.. E. P.. Tvrdenia žalobcu o tom, že bol v dôsledku zverejneného článku považovaný za bývalého siskára, nemôže mať pre žalobcu žiadny negatívny dopad. Zo svedeckej výpovede matky žalobcu H.. H. J. taktiež nevyplývalo, že by namietaný článok vyvolal medzi príbuznými žalobcu nejaké konkrétne negatívne dôsledky, keď sa vyjadrila, že príbuzní vnímali tvrdenia uvedené v článku ako "kačicu". Uviedol, že žalobca sa domáhal aj odstránenia článku uverejneného na internetovej doméne www.cas.sk, avšak znenie článku v takej podobe ako je uverejnený v súčasnosti, žalobca nenamietal. Dospel k záveru, že predmetným článkom nedošlo k zníženiu vážnosti osoby žalobcu v spoločnosti, pričom žalobca nepreukázal žiadne konkrétne dôsledky, ktoré by nastali v príčinnej súvislosti s chybným označením uverejnených fotografií s popisom v pôvodnej verzii článku. Nedošlo teda ku konaniu žalovaného, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu ohrozením jeho dobrého mena, cti a ľudskej dôstojnosti; žalobca nebol v predmetnom článku obviňovaný zo žiadneho protiprávneho konania, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať u verejnosti dojem nedôveryhodného a nespoľahlivého človeka. Konštatoval, že v prejednávanej veci nebol zistený taký zásah do práva na česť a dôstojnosť, ktorým by bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť žalobcu v spoločnosti; v konaní nebola sponchybná skutočnosť, že sa žalovaný dopustil omylu pri uverejnení fotografií žalobcu a E.. U. Y. spolu s chybnými popisami, ktorý trval iba krátku dobu, t.j. 5 hodín, za čo ponúkol žalovaný žalobcovi ospravedlnenie. Žalovaný tiež cestou hovorcu zamestnávateľa žalobcu poskytol žalobcovi priestor, aby sa k tvrdeniam uvedeným v uverejnenom článku vyjadril, čo žalobca aj urobil a žalovaný toto vyjadrenie aj uverejnil. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu uviedol, že nebolo v konaní zistené, že by bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu alebo jeho vážnosť v spoločnosti a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal požadovanú výšku. Poukázal na to, že v samotnom základe žalobe vyhovené nebolo a podmienkou pre priznanie majetkovej ujmy je skutočnosť, že morálna satisfakcia nie je postačujúca. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.070,89 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie porušil ust. § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR zaručuje predvídateľnosť postupu súdu, čím svojím nezákonným postupom súd prvej inštancie žalobcovi znemožnil urobiť si čo i len základnú predstavu o tom, ktoré "právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné, a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, a ktoré dôkazy súd nevykoná". Súd prvej inštancie taktiež nevykonal dokazovanie postupom podľa § 122 ods. 1 O.s.p., keď zo žiadnej zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by sa oboznámil s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, ním predložené dôkazy svojvoľne ignoroval, keďže sa nimi nezaoberal nielen na pojednávani, ale ani v napadnutom rozsudku, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že si sám zadovážil vlastné listinné dôkazy, prostredníctvom ktorých musel vykonať dokazovanie kabinetným spôsobom, keďže žiadne dokazovanie prostredníctvom dôkazov zadovážených okresným súdom sa na žiadnom pojednávani nevykonalo. Porušením uvedených procesných ustanovení súd prvej inštancie zaťažil konanie vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a okrem toho aj vadou spočívajúcou v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, keď z odôvodnenia nie je zrejmé, ako sa

súd vysporiadal s odporujúcimi si dôkazmi a prečo len prevzal tvrdenia žalovaného a H.. H., ktorá je zamestnankyňa žalovaného, autorka predmetného článku, súčasťou ktorého je aj fotografia, na ktorej sa nachádza E.. U. Y. a žalobca s podtitulom "Z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára.", a ktorá teda má priamy osobný aj majetkový záujem na výsledku tohto konania. S poukazom na obsah svedeckých výpovedí svedkyne E.. F. a svedka A.. P. namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe čoho dospel k záverom, že považovanie žalobcu za bývalého "siskára" nemôže mať pre neho žiadny negatívny dopad, a že z ich výpovede nevyplývalo, že by bol žalobca považovaný za osobu podozrivú z vraždy U. Y.. Namietal aj nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie, pretože ak by vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, musel by na základe doloženej fotografie vyvodiť záver, že žalovaný uverejnil informáciu, že žalobca je bývalý "siskár" a je podozrivý z vraždy E.. U. Y.. Žalovaný, ktorého v konaní zaťažuje dôkazné bremeno preukázania pravdivosti svojich tvrdení však nepreukázal pravdivosť jeho tvrdení, že žalobca je bývalý príslušník SIS, že má výborné vzťahy s príslušníkmi SIS, a že je alebo bol podozrivý z vraždy E.. Y.. Žalovaný priznal, že zverejnil nepravdivé informácie a potvrdila to aj autorka článku H.. H.A., a bolo teda preukázané, že žalovaný zverejnil nepravdivé informácie o osobe žalobcu. Z výsluchu H.. H. súd prvej inštancie vyvodil nesprávne závery, keď len prevzal jej tvrdenie, že žalobcovi bolo ponúknuté ospravedlnenie, ale on ho odmietol, toto tvrdenie je nepravdivé, pretože žalovaný mu žiadne ospravedlnenie neponúkol. Okrem toho žalovanému nič nebránilo, aby takéto ospravedlnenie vykonal. Ďalej namietal, že výpoveď svedkyne H.. H. nemožno hodnotiť bez zohľadnenia skutočnosti, že je zamestnankyňou žalovaného a súčasne autorkou článku, súd však prevzal časť jej výpovede, ktorá bola v prospech žalovaného a zvyšok ponechal bez povšimnutia, pričom z jej výsluchu vyplývalo, že žalovaný zverejnil nepravdivé informácie, novinárska etika, ktorou sa zamestnanci žalovaného riadia, je len etický kódex žalovaného; koláže nie je potrebné nijako označiť; pred publikovaním článku sa so žalobcom nikdy nestretla a ako vyzerá, vedela len z fotografie agentúry a editorka článku ho "chcela oživiť", tak tam chcela dať aj "fotografiu U. Y., nakoľko si myslela, že žalobca by mohol byť ten, ktorý je v článku spomínaný ako podozrivý z vraždy U. Y." . Uviedol, že E.. F.Á. sa na pojednávaní vyjadrila, že zo zverejnených informácií bola šokovaná; ovplyvnilo to jej služobný postoj k žalobcovi; reakcie ostatných kolegov boli väčšinou negatívne, posmešné, zlomyseľné; prestala žalobcovi dôverovať; nahlásila žalobcu nadriadenému ako možné bezpečnostné riziko; žalobca podľa nej mohol byť osobou spojenou s bezpečnostným rizikom a s podozrením z vraždy. A.. P. sa vyjadril, že reakcie pracovného kolektívu boli negatívne; je povinný obmedziť styk so žalobcom, s ktorým sa dovtedy navštevovali aj rodinne a žalobca je birmovným otcom jeho syna, a to až do vyriešenia prípadu vraždy E.. Y.; mimo pracoviska sa prestal so žalobcom stretávať úplne; článok poškodil žalobcu aj v očiach kolektívu; pokiaľ nie je vyriešený prípad vraždy E.. Y., je spochybnené budovanie kariéry žalobcu; dôvera kolektívu bola voči žalobcovi určite narušená.

H.. J. sa vyjadrila, že sa to preberalo v rodnej obci žalobcu a obmedzili sa kontakty medzi žalobcom a jeho priateľmi. Ďalšie negatívne dôsledky predmetného článku vyplývajú aj z predložených listov od verejnosti, ktoré boli doručené na Ministerstvo vnútra SR. Súd sa však obmedzil len na strohé konštatovanie, že predmetným článkom k zníženiu vážnosti osoby žalobcu v spoločnosti nedošlo, avšak neuviedol na základe akých dôkazov, či úvah, k tomuto dospel. Namietal, že čo je pre súd prvej inštancie nesporné, je v rozpore s tým, ako informácie z článku hodnotila jeho editorka, pracovný kolektív žalobcu, či časť občianskej verejnosti. Konštatoval, že závery súdu prvej inštancie vyplývajú pravdepodobne z očakávaní, že každý čitateľ si prečíta vždy len celý článok, že si nepozrie len fotografériu a zároveň, že správne uplatní jednotlivé pravidlá logiky pri posudzovaní rozporov. Podľa jeho názoru však bol nezameniteľne spojený s nepravdivými informáciami prostredníctvom fotografie, a preto nie sú iniciály P.F. vôbec podstatné, keď každý kto ho nepoznal osobne, musel z predmetnej fotografie dospieť k jedinému logickému záveru, že muž na fotografii (t.j. žalobca), je bývalý "siskár" a súčasne, že je podozrivý z vraždy E.. Y.. Namietal, že súd prvej inštancie bagatelizuje zverejnené nepravdivé informácie, keď ich označuje len za "omyl s chybnými popiskami", namiesto toho, aby ich označil za nepravdivé skutkové tvrdenia a nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého, bez ohľadu na zverejnené informácie nedochádza k zníženiu vážnosti dotknutej osoby, ak žalovaný zverejní takéto informácie na svojom webovom sídle len na maximálne 5 hodín a následne ponúkne (nezrealizuje) dotknutej osobe za to ospravedlnenie, čím sú odstránené a vyporiadané všetky zásahy do osobnostných práv poškodeného. V tejto súvislosti poukázal na to, že internetová verzia denníka Nový čas, ktorú vydáva a prevádzkuje žalovaný, kde bol článok zverejnený, je najčítanejším denníkom na internete; že žalobca nemal možnosť sa k týmto skutočnostiam vyjadriť; že pri denníkoch je v prípade zásahu do osobnostných práv ich najväčší vplyv práve v deň zverejnenia nepravdivých informácií, pričom na rozdiel od printových denníkov, sa internetový portál počas dňa viackrát aktualizuje, pribúdajú nové články na titulke a staršie články sa posúvajú nižšie, čím klesá ich čítanosť, ako aj dosah na návštevníkov webového sídla. Ďalej namietal,

že navrhol, aby žalovaný bol povinný zabezpečiť informáciu o počte kliknutí na predmetný článok na webovom sídle žalovaného, súd však tento návrh odignoroval a bez vedomostí o tom, koľko ľudí sa so samotným článkom vlastne oboznámilo, konštatoval, že 5 hodín je málo. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci, pretože na vznik zodpovednosti žalovaného za zverejnené nepravdivé skutkové tvrdenia sa nevyžaduje žiadny subjektívny predpoklad, vzhľadom na objektívnu zodpovednosť, a preto tvrdenia o omyle na strane žalovaného, sú bez právneho významu. Nezameniteľné spojenie osoby žalobcu s tým, že ide o osobu podozrivú z vraždy E.. Y., bývalého siskára a osobu s výbornými vzťahmi s funkcionármi SIS, sú neoprávnenými zásahmi do cti a dôstojnosti žalobcu, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť mu ujmu, čo aj bolo preukázané. Nesprávne súd prvej inštancie posúdil slobodu prejavu ako právo absolútne, ktorému dal prednosť pred právom na ochranu osobnosti napriek tomu, že žalovaný zverejnil nepravdivé informácie, nedal žalobcovi priestor vyjadriť sa k týmto nepravdivým informáciám, pričom podľa jeho názoru sú vyjadrenia k osobe P.F. v tejto súvislosti nepodstatné. Žalovaný svojím postupom porušil zákaz novinárov manipulovať s fotografiami, fotomontáže riadne neoznačoval, uviedol zavádzajúci titul článku, uviedol nepravdivý titul zverejnenej fotografie, dôkladne si neoveril pravdivosť každej informácie, ktorú zverejnil. S poukazom na nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 1586/09 namietal, že podstatné je, akým spôsobom žalovaný spracoval predmetný článok. Ďalej namietal, že webový portál najčítanejšieho denníka je elektronickým médiom, ktoré má širokú publicitu, čo v spojení s neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcu, zakladá nárok oprávnenej osobe aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania v sume 119,20 eur. Uviedol, že podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 26.03.2014 súd oznámil, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostávajú sporné. Žalobca proti obsahu zápisnice nenamietal a nenamietal ani to, že by oznámenie v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. bolo nedostatočné alebo, že nevedel, že ktoré skutočnosti sú sporné a ktoré nie sú sporné. S poukazom na ust. § 118a ods. 1 O.s.p. namietal, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy navrhnuté žalobcom do skončenia prvého pojednávania a na iné nebol povinný prihliadať. Namietal, že žalobca vôbec konkrétne neodôvodnil, ako ním vytykaná vada mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, pričom v okolnostiach danej veci je zrejmé, že žalobcom vytykaná vada nemohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia. Uviedol, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe presne tých istých rozhodujúcich skutočností a právnych predpisov, ktoré uviedol žalobca vo svojej žalobe, vychádzal z dvoch verzií predmetného článku ako ich popísal a preukázal žalobca, rozhodol na základe tých ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré žalobca citoval, a preto nemôže legitímne namietat nepredvídateľnosť postupu a rozhodnutia súdu a jeho nesprávnosť. Priebeh konania musel byť pre žalobcu jasný a čitateľný a svedčí o tom aj to, že sa aplikácie § 118 ods. 2 O.s.p. nikdy nedovoľával. Žalobca ani netvrdí, že by v dôsledku údajnej vady nemohol nejakým spôsobom prispôbiť svoj procesný postup, alebo že by v dôsledku toho nemohol uplatniť nejaké návrhy alebo argumenty. To, že súd právne významné skutočnosti vyhodnotil inak a na základe právnych predpisov rozhodol inak, ako si želal žalobca, nie je skutočnosť, ktorú by bolo možné namietat ako vadu konania. Podľa jeho názoru súd nevychádzal z iných listinných dôkazov, než ktoré predložil žalobca, s ktorými boli strany oboznámené, a pokiaľ žalobca namietal, že listinné dôkazy ním predložené na pojednávaní súd neprečítal, resp. neoznámil podľa § 122 ods. 1 O.s.p. a podľa § 129 ods. 1 O.s.p., ide o námietku formálnu, keď práva žalobcu vyjadriť sa k dôkazom, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania, neboli žalobcovi upreté, pretože obsah ním navrhnutých dôkazov poznal, mohol sa k nim vyjadriť aj navrhnúť ich doplnenie, čo neurobil. Námietku žalobcu, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, považoval za nedôvodnú. Pokiaľ žalobca namietal, že súd sa nevysporiadal s odporujúcimi si dôkazmi a prevzal trenia žalovaného a H.. H., namietal, že žalobca konkrétne neuviedol, ktoré tvrdenia žalobcu, resp. svedkyne H. namietal, a ani neoznačil konkrétne dôkazy, ktoré ich tvrdeniam odporujú. Ďalej uviedol, že žalobca neodôvodnil prečo by malo mať difamujúci charakter uvedenie skutočností, že určitá osoba bola bývalým príslušníkom SIS a v tejto súvislosti poukázal na to, že SIS nie je žiadna nelegálna alebo nemorálna organizácia vyvíjajúca zavrhnutiahodnú činnosť, vyznávajúca nejaké zavrhnutiahodné hodnoty a pod., ale je organizácia demokratického štátu, je štátnym orgánom SR zriadeným zákonom, ktorá si plní zákonom stanovené úlohy a vzhľadom na to tvrdenie, že označenie niekoho za bývalého príslušníka orgánu štátu určeného na ochranu jeho demokratického zriadenia má difamujúci charakter, či dokonca môže predstavovať bezpečnostné riziko, je nevysvetliteľné. Žalobcom citované časti výpovede svedkyne F. a svedka P. podľa jeho názoru len potvrdzujú skutkové zistenia súdu, keď svedkyňa F. hovorila o možnom, t.j. hypotetickom spojení a bezpečnostným rizikom a podozrením na vraždu, a nie

o tom, že by žalobcu považovala za podozrivého z vraždy, čo je zásadný rozdiel. Taktiež z výpovede svedka P. nevyplývalo, že by žalobcu považoval za podozrivého z vraždy. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že ho údajne žalovaný jednoznačne a nezameniteľne identifikoval v spojení s osobou U.. Y. ako bývalého ex-siskára a podozrivého z jeho vraždy. Poukázal na to, že uverejnené boli dve fotografie žalobcu, a to fotografia 1/7, kde je zobrazený spolu s nebohým U.. Y. s popisom: "Z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára" a fotografia 6/7, kde je zobrazený samotný Y. J. s popisom: "Y. J. zastáva vysoký post na ministerstve vnútra". Ďalej bol uverejnený článok, ktorého obsahom bola informácia, že medzi podozrivých patrilo okrem iných aj P.F., bývalý príslušník SIS, ktorý je spoločníkom v dvoch spoločnostiach, pričom v jednej z nich mal donedávna aktivity aj H. J. a figurovalo tam aj meno jeho brata - Y. J.. Ten je teraz riaditeľom organizačného odboru kancelárie ministra vnútra. Článok obsahuje aj vyjadrenie hovorca Ministerstva vnútra SR o tom, že Y. J. osobu menom P.F. nepozná, nikdy sa s ňou nestretol. Na záver článku je uvedených niekoľko informácií o žalobcovi. Ide jednoznačne o nedopatrenie, popis k fotografii 1/7 je v rozpore s inou fotografiou 6/7 a s obsahom článku; z jeho obsahu vyplýva, že osobou, ktorá bola príslušníkom SIS, a ktorá bola podozrievaná z vraždy U.. Y., je osoba P.F., a nie žalobca. Za najdôležitejšie považoval, že každému čitateľovi muselo byť zrejmé, že sa jedná o omyl. Žalobca je identifikovaný menom, priezviskom a fotografiou s popisom o tom, že je vysokým funkcionárom Ministerstva vnútra SR, jednoznačne nie je bývalým ex-siskárom P.F., podozrievaný z vraždy. O žalobcovi sa hovorí len ako o osobe, ktorá mala majetkový podiel v rovnakej spoločnosti ako P.F. Taktiež z listov údajne doručených Ministerstvu vnútra SR, predložených žalobcom, nevyplýva, že by si pisateľ niektorého z týchto listov myslel, že žalobca má niečo spoločné s vraždou U.. Y.. Pokiaľ ide o informáciu, že žalobca má výborné vzťahy s príslušníkmi SIS, táto informácia nie je spôsobilá vyvolať ujmu vo sfére ochrany osobnosti žalobcu. Výpoveď svedkyne H. žalobca zavádzajúco interpretoval, keď svedkyňa neuviedla, že sa riadi len etickým kódexom žalovaného, a ani to, že koláže nie je potrebné označiť. Na otázku právneho zástupcu žalobcu uviedla, že jej nie je zrejmé, aký etický kódex má na mysli, že sa riadi etickým kódexom žalovaného a ten nemá úpravu o kolážach. Okrem toho v danom prípade o koláž v pravom slova zmysle nešlo, išlo o dve fotografie pripojené k sebe. Žalobca ani neuviedol, aký to má význam pre konanie. Svedkyňa vysvetlila, akým spôsobom došlo k tomu, že bola uverejnená fotografia žalobcu a G.. U.. Y. s chybným popisom, žalobca to nenamietal súd prvej inštancie preto z uvedeného logicky vyvodil, že k tomu došlo omylom., Záver súdu o tom, že obsah svedeckých výpovedí nepreukázal, že došlo k zníženiu vážnosti žalobcu v spoločnosti, jasne a logicky z nich vyplynul, a správne uviedol, že z nich nevyplývali žiadne konkrétne dôsledky svedčiace o znížení dôstojnosti alebo vážnosti žalobcu v spoločnosti. K výpovedi E.. C. F. uviedol, že svedkyňa nevidela verziu článku, kde došlo nedopatrením (omylom) k spojeniu dvoch popisiek k fotografiám, čo vyplýva z výpovede svedka P., keď k uverejneniu článku podľa tvrdení žalobcu došlo dňa 24.11.2011 o 16.14 hod., pričom nedopatrenie bolo odstránené po štyroch hodinách, t.j. približne o 20.14 hod. toho istého dňa a svedok P. tvrdil, že o článku sa dozvedel až ráno, čo muselo byť najskôr 25.11.2011, t.j. v čase, kedy bolo nedopatrenie už odstránené, a až následne mu volala svedkyňa F.. Z výpovede svedkyne F. nevyplývalo, že by žalobcu považovala za osobu podozrivú z vraždy U.. Y., alebo, že by to vyplývalo z článku, ktorý čítala. Z jej výpovede vyplynulo, že vzťahy medzi ňou a žalobcom boli sporadické, príležitostné a vzhľadom na to žalobca nemohol utrpieť závažnú ujmu. Dôležité je podľa jeho názoru, že svedkyňa reagovala na článok úplne iracionálne, s jeho obsahom sa riadne neoboznámila, čo by sa od osoby pôsobiacej na vysokej funkcii na Ministerstve vnútra SR dalo legitímne očakávať, neuviedla si, že ako ex-siskár nie je v článku označený žalobca, ale iná osoba označená ako P.F.; na prerušenie sporadických mimoslužobných kontaktov so žalobcom jej podľa všetkého stačilo uverejnenie fotografie žalobcu a U.. Y., resp. to, že žalobca mal byť bývalým príslušníkom SIS, čo podľa článku nebol, a v tejto súvislosti hovorila o bezpečnostnom riziku, ale je zrejmé, že aj keby žalobca bol bývalým príslušníkom SIS, žiadne bezpečnostné riziko to predstavovať nemohlo. Zdôraznil, že spojenie medzi P.F. a žalobcom prostredníctvom spoločnosti CELL, je objektívna skutočnosť. Za dôležité považoval aj to, že domnienka svedkyne o existencii bezpečnostného rizika v súvislosti s osobou žalobcu, bola s krátkym časovým odstupom jej nadriadeným P. vyvrátená. K výpovedi svedka E. P. uviedol, že svedok nevidel verziu článku, kde došlo nedopatrením k spojeniu dvoch popisiek k fotografiám a za dôležitú považuje skutočnosť, že svedok nevyhodnotil obsah článku ako bezpečnostné riziko. Vyjadrenie svedka, že článok poškodil žalobcu v očiach kolektívu, považoval len za domnienku, z ktorej konkrétne negatívne následky pre žalobcu nevyplývali. Uvedené sa týka aj domnienky svedka, že budovanie kariéry žalobcu je spochybnené, keď žiadne negatívne dôsledky na kariérny rast žalobcu neboli preukázané. K výpovedi H. J. uviedol, že z jej výpovede vyplynulo, že namietaný článok medzi príbuznými žalobcu nevyvolal žiadne konkrétne negatívne následky. Samotná skutočnosť, že článok vyvolal pozornosť, nesvedčí o nejakej ujme žalobcu. Svedkyňa tiež neuviedla, že sa obmedzili kontakty žalobcu s jeho priateľmi,

ale uviedla, že: "kontakty na jeho priateľov možno nie sú až také časté". Svedkyňa teda vyslovila len domnienku, nie tvrdenie. Svedkyňa F. reagovala na obsah článku po jeho oprave, čo žalobca nespochybnil, a teda na obsah článku, ktorý bol pravdivý. Pokiaľ teda tvrdila, že obsah článku ju šokoval, že to ovplyvnilo jej postoj k žalobcovi, že mu prestala dôverovať; že ho označila za bezpečnostné riziko; že reakcie kolegov boli negatívne, posmešné a zlomyseľné; tieto reakcie sú irelevantné, pretože nie sú v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, okrem toho, že sú iracionálne. Údajný šok svedkyne bol spôsobený jej povrchným čítaním článku, a tým že, si informácie nevedela logicky vyhodnotiť. Zmena služobného postoja nesvedčí o znížení vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere, rovnako ako bližšie nekonkretizované negatívne, posmešné a zlomyseľné reakcie kolegov a strata dôvery. K obsahu žalobcom predložených listov od verejnosti, doručených na Ministerstvo vnútra SR, uviedol, že z ich obsahu je zrejmé, že nemajú žiadnu logickú súvislosť so skutočnosťami, ktoré boli uverejnené v článku; naopak z nich vyplýva, že ich účelom je ventilácia nenávisťi ich pisateľov voči vtedajšiemu ministrovi vnútra SR a ďalším predstaviteľom rezortu; obsah článku je pre pisateľov listov úplne irelevantný a je len spúšťačom toho, aby ventilovali už predtým existujúce názory na vtedajších predstaviteľov rezortu ministerstva vnútra. Zo žiadneho z týchto listov nevyplýva, že by si jeho pisateľ myslel, že žalobca má niečo spoločné s vraždou G. U. Y. Z uvedeného vyplýva, že závery súdu prvej inštancie nie sú v príkrom rozpore s výpoveďami svedkov alebo s inými dôkazmi. Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že sa nemal možnosť vyjadriť k článku, keď žalobca sa k spojeniu medzi ním a P.F. vyjadril prostredníctvom hovorca Ministerstva vnútra SR. Pokiaľ žalobca navrhol zabezpečiť od žalovaného informáciu o počte kliknutí na článok, namietal, že tento návrh žalobca uplatnil až po skončení prvého pojednávania vo veci, hoci v zmysle § 118a ods. 1 O.s.p. vo veciach ochrany osobnosti podľa Obč. zákonníka, bol povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania, pričom na neskôr predložené a označené dôkazy a skutočnosti súd neprihliada. Poukázal na to, že žalobca počas konania na súde prvej inštancie nenamietal, že by tento dôkaz vykonaný nebol. Neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že súd prvej inštancie údajne absolutizoval slobodu prejavu a právo na informácie; nesporné je, že žalovaný pochybil, čo aj súd konštatoval, avšak intenzitu tohto pochybenia žalobca bez zákonnej opory umelo zveličuje, čím sa snaží kompenzovať, že neunesol dôkazné bremeno preukázať rozsah a intenzitu zásahu. Nepreukázal žiadne negatívne dôsledky v príčinnej súvislosti s prvou verziou článku s chybným popisom fotografie. Nedôvodne žalobca namietal, že súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania dospieť k záveru, že žalovaný uverejnil o ňom nepravdivú informáciu, keď k takémuto záveru súd aj dospel, ale na rozdiel od žalobcu vychádzal zo všetkých skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. V čase rozhodovania súdu bol už článok opravený, a preto nebol dôvod rozhodnúť o jeho odstránení. Žalobca nepreukázal taký rozsah a intenzitu zásahu do svojich práv, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Text ospravedlnenia nereagoval na podstatu zásahu, ktorý žalobca namietal. S poukazom na konkrétne okolnosti danej veci namietal, že rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30 Cdo 223/2006, na ktorý poukázal žalobca, nie je aplikovateľný v danej veci a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. MCdo 278/02 zo dňa 26.02.2003, podľa ktorého ak zásah trval len krátky čas, v tomto prípade jeden deň, taký krátky čas neodôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalej namietal, že žalobca nepreukázal predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; pokiaľ ide o dôstojnosť a vážnosť, žalobca vôbec nepreukázal, že by v tomto smere došlo k nejakému jej zníženiu; netvrdil napríklad, že by bol konfrontovaný s presvedčením iných osôb, že je podozrivý z vraždy U. Y., a ani so žiadnymi výrokmi (urážky, osočovanie a pod.), ktoré by svedčili o znížení jeho dôstojnosti a vážnosti v príčinnej súvislosti s namietaným článkom. Nepreukázal ani žiadny zásah do rodinného života, keď z výpovede svedkyne J. vyplynulo, že článok medzi rodinnými príslušníkmi vyvolal pozornosť, ale považovali ho za kačicu, nikto mu teda neuveril a žalobca, ani svedkyňa netvrdili, že by sa v dôsledku jeho uverejnenia zhoršili rodinné vzťahy, že by sa s niekým z rodiny prestali stretávať a pod. Neboli preukázané ani žiadne negatívne dôsledky na profesionálny život žalobcu, žalobca nebol zo svojej funkcie odvolaný, o bezpečnostnú previerku neprišiel, pričom na jej zachovanie mu postačovalo vyhlásiť, že sa so žiadnymi rizikovými osobami nestretáva.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a námietkach, najmä týkajúcich sa nepredvídateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu porušenia § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie, pričom poukázal na to, že je povinnosťou súdu oznámiť skutočnosti podľa § 118 ods. 2 O.s.p. hneď po začatí prvého pojednávania, a nie na záver posledného pojednávania, kedy už je sporovým stranám, vzhľadom na zákonnú koncentráciu, znemožnené navrhovať ďalšie dokazovanie na preukázanie ich tvrdení. Uviedol, že nemá žiadnu zákonnú povinnosť upozorňovať súd prvej inštancie na jeho procesné pochybenie počas konania pred súdom prvej inštancie a nie je ani

povinný výslovne popierať skutkové tvrdenia protistrany. Namietal, že text ospravedlnenia nemá žiadnu zákonom predpísanú formu a je výhradne na žalobcovi ako text takéhoto ospravedlnenia naformuluje; jedinou podmienkou je, aby ospravedlnenie nebolo nesprávne (klamlivé). Text ospravedlnenia nemusí spĺňať požiadavku absolútnej určitosti, pretože by sa v množstve textu mohol stratiť jeho skutočný význam. Podľa jeho názoru, skutočnosť, že fotografie z predmetného článku s označením 1/7 a 6/7 sú vzhľadom na svoj slovný popis v rozpore, nezbavuje žalovaného zodpovednosti za nesprávne zverejnenú fotografiu 1/7, pretože tento rozpor si čitateľ jednak nemusel všimnúť, zároveň mnohí čitatelia sa nepreklikali až po fotografiu 6/7 a uspokojili sa s úvodnou, a teda z uvedeného rozporu nie je možné vyvodiť, ktorá z týchto fotografií je chybná.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu taktiež zotrval na svojich predchádzajúcich námietkach a tvrdeniach a ďalej s poukazom na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR namietal, že nenamietanie údajných procesných väd počas konania, ale až v odvolaní, možno hodnotiť aj ako zneužitie práva, v rozpore s § 2 O.s.p. a čl. 5 C.s.p. a uviedol, že to, že žalobca procesné vady počas konania nenamietal, je dôkazom o tom, že k reálnej ujme na jeho procesných právach nedošlo. Poukázal aj na ust. § 153 ods. 1 O.s.p., namietal, že i keď žalobca nemal stanovenú povinnosť popierať skutkové tvrdenia protistrany, musel si byť vedomý, že ak nepoprie skutkové tvrdenia, súd ich bude logicky považovať za nesporné a bude z nich vychádzať, pričom pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré neboli sporné, ide o širšiu formuláciu ako "zhodné tvrdenia účastníkov konania" podľa § 120 ods. O.s.p. Tvrdenia žalobcu, že ospravedlnenie nemá žiadnu zákonom predpísanú formu, a že nemusí spĺňať požiadavku absolútnej určitosti, považoval za zavádzajúce vzhľadom na to, že základným zákonným atribútom ospravedlnenia ako formy primeraného zadosťučinenia, je práve jeho primeranosť, a teda musí byť primerané čo do rozsahu, ale aj čo do formy a okrem toho z procesnoprávných predpisov vyplývajú požiadavky na určitosť a vykonateľnosť žalobného petitu. Žalobcom formulované ospravedlnenie nespĺňa atribúty určitosti a primeranosti predovšetkým z dôvodu, že je pre čitateľa nezrozumiteľné a nepochopiteľné. Z jeho obsahu nie je zjavné, v čom spočíval údajne neoprávnený zásah do práv žalobcu, ktoré informácie boli nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce.

6. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "C.s.p.") účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V prejednávanej veci vykonal súd prvej inštancie náležité dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanému ochrany osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, vzniknutej mu neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv, ako aj pre posúdenie opodstatnenosti argumentácie žalovaného, na ktorej založil svoju obranu v konaní, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, kedy vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správny právny záver, že neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu podľa § 11 Občianskeho zákonníka, jeho občianskej cti, vážnosti a súkromia, a svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu aj v súlade s ust. § 157 ods.2 O.s.p., resp. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu Občianskeho zákonníka (§ 11, § 12, § 13 ods.1, 2,3), ako aj príslušné články Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a aj s poukazom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov. Proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohol žalobca náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jeho základné právo na spravodlivý súdny proces a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo nepreskúmateľné, či za svojvoľné. Za nepreskúmateľné rozhodnutie pre nedostatok dôvodov, zakladajúce inú vadu konania, nemožno

považovať také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá predstavám a očakávaniam strán. Vzhľadom na to odvolací súd posúdil námietku žalobcu týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu pre nedostatok dôvodov, ako nedôvodnú.

8. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný uverejnil na internetovej doméne článok s názvom "Policajti podozrievali z vraždy Y. (†. XX) aj bývalého siskára!", súčasťou ktorého bola aj fotogaléria, ktorá obsahovala 2 fotografie žalobcu, pričom 1 fotografia žalobcu je spojená s fotografiou advokáta E.. U. Y. s popisom: "Z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára a na druhej fotografii je zobrazený sám žalobca s popisom "Y. J. zastáva vysoký post na ministerstve vnútra". Témou článku sú okolnosti týkajúce sa vyšetrovania vraždy E.. U. Y. a okrem iného obsahuje aj informáciu o tom, že jednou z podozrivých osôb okrem iných bol aj bývalý príslušník SIS s iniciálami P.F. Z uvedeného je zrejmé, že popis k fotografii žalobcu, ktorá bola spojená s fotografiou E.. U. Y., je v rozpore s fotografiou, na ktorej je žalobca zobrazený samostatne a popisom k tejto fotografii. Z článku ďalej vyplýva, že osobou podozrivou z vraždy E.. Y. je osoba s iniciálami P.F., a nie žalobca. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že k spojeniu fotografie žalobcu do jednej spolu s E.. Y. a k spojeniu popisiek došlo omylom, fotografia žalobcu bola takto zverejnená po dobu cca 5 hodín a žalovaný hneď po upozornení na túto chybu, vykonal nápravu. Správne súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobcu na ochranu jeho osobnosti vychádzal z uvedených skutočností, zistených vykonaným dokazovaním, a vychádzal zo zákonom stanovenej podmienky vzniku zodpovednosti za neoprávnený zásah, ktorou je existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby, v priamej príčinnej súvislosti, s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu; ako aj z práva na slobodu prejavu, zaručeného čl. 26 ods.2 Ústavy SR, čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; ďalej z úlohy tlače v demokratickej spoločnosti v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a z požiadavky vyváženej a proporcionality pri uplatňovaní práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu tak, aby ani jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým. Správne dospel k záveru, že v danom prípade žalovanému prináležalo legitímne právo informovať verejnosť prostredníctvom tlače o závažných otázkach týkajúcich sa vyšetrovania vraždy advokáta E.. U. Y.. Na základe vykonaného dokazovania ďalej dospel k správne záveru, že žalovaný sa dopustil omylu pri uverejnení jednej fotografie žalobcu jej chybným popisom, avšak z obsahu článku vyplynulo, že osoba, ktorá bola bývalým príslušníkom SIS, a ktorá bola podozrievaná z vraždy E.. Y., bola osoba s iniciálami P.F., a nie žalobca. Vzhľadom na to aj podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo zo strany žalovaného k takému neoprávnenému zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu znížením jeho vážnosti, dôstojnosti, cti a dôveryhodnosti v očiach spoluobčanov. Odvolací súd dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu, že žalovaný uverejnil o ňom informáciu, že je bývalý "siskár" a je podozrivý z vraždy E.. U. Y., resp. nezameniteľne označil žalobcu ako osobu podozrivú z vraždy E.. Y.; v konaní nebolo preukázané, pretože žalovaný takéto informácie o žalobcovi v článku neuviedol a nevyplývajú ani z fotografie žalobcu spojenej s fotografiou E.. U. Y. s popisom " Z vraždy advokáta U. Y. podozrievajú aj bývalého SIS-kára" vzhľadom na to, že túto fotografiu spolu s jej popisom nemožno hodnotiť izolovane od ostatného textu článku, súčasťou ktorého je fotogaléria obsahujúca okrem iného nielen predmetnú fotografiu spojenú s fotografiou E.. U. Y., ale taktiež fotografia žalobcu s popisom obsahujúcim informáciu o tom, že zastáva vysoký post na ministerstve vnútra; a ktorý tiež obsahuje identifikáciu osoby, ktorá bola bývalým príslušníkom SIS a bola podozrivá z vraždy, s iniciálami P.F., ktoré nie sú zhodné s iniciálami žalobcu, z čoho je zrejmé, že je nimi identifikovaná iná osoba. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta, že nie každý čitateľ si prečíta celý článok, resp. že čitateľ si môže pozrieť len fotogalériu, pretože pokiaľ niektorý čitateľ po vzhliadnutí predmetnej fotografie žalobcu, spojenej s fotografiou E.. U. Y., si neprečíta aj ďalší text článku a popis k ďalšej fotografii žalobcu, na ktorej je zobrazený samostatne, je zrejmé, že ho informácia o tom, kto je bývalým príslušníkom SIS a podozrivým z vraždy E.. Y., nezaujala, nehodnotil osobu žalobcu v tomto kontexte, a čitateľa, ktorého to zaujalo, hodnotil osobu žalobcu nielen na základe žalobcom namietanej fotografie a jej popisu, ale aj v súvislosti s jeho ďalšou fotografiou a jej popisom a textom článku, na obsah ktorého aj žalobca poukazuje, z čoho mu je zrejmé, že ide o omyl, vzhľadom na zjavný rozpor popisiek k fotografiám ako aj iniciál podozrivej osoby, bývalého príslušníka SIS. Nedôvodná je preto námietka žalobcu, že z popisiek k fotografiám nie je zrejmé, ktorá z nich je správna. Vzhľadom na uvedené nebol omyl žalovaného v pripojení nesprávneho popisu fotografií žalobcu, objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Nedôvodne žalobca namieta bagatelizovanie predmetného omylu žalovaného s chybnými popisami, pretože túto skutočnosť nemožno považovať za rozhodujúcu, keď pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobcu, ktorou sa domáha ochrany osobnostných práv, je potrebné skúmať uverejnený článok ako

celok, spolu s fotografériou, ktorá je jeho súčasťou. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal žiadne negatívne dôsledky v jeho živote, či už pracovnom, rodinnom, alebo spoločenskom, v príčinnej súvislosti s uverejnením jeho fotografie s chybným popisom a neboli preukázané ani svedeckými výpoveďami vypočutých svedkov, keď E.. C. F. a taktiež A.. E. P. neuviedli, že by považovali žalobcu za podozrivého z vraždy E.. Y.. Svedkyňa E.. F. uviedla len, že nevedela, či žalobca nie je osoba spojená s bezpečnostným rizikom (nie osoba podozrivá z vraždy) a z toho dôvodu kontaktovala svojho nadriadeného A.. P., aby posúdil závažnosť tejto informácie. Svedok A.. P. situáciu vyhodnotil tak, že článok sa nezakladá na pravde a žalobca nie je osoba spájaná s bezpečnostným rizikom a z opatrnosti sa rozhodol styky so žalobcom obmedziť. Škodlivý následok v podobe bezpečnostného rizika však nebol vyvolaný mylnou popiskou k fotografii žalobcu, ale samotným obsahom článku, v ktorom bolo spájané meno žalobcu s pochybnou osobou, o čom napokon svedčí aj vyjadrenie žalobcu k č.p. Z: 14611/2011 zo dňa 06.12.2011, v ktorom (zamestnávateľovi) vyhlásil, že sa nestretáva(l) so žiadnymi rizikovými osobami a nedochádza tak k spochybneniu jeho bezpečnostnej spoľahlivosti. V pracovnom živote žalobcu sa negatívne dôsledky neprejavili, zotrval v zamestnaní, a aj na svojom poste, a nebola mu odňatá bezpečnostná previerka. V jeho rodinnom živote taktiež nebol preukázaný žiaden konkrétny negatívny dôsledok, jeho matka neuviedla žiadne konkrétne osoby, ktoré by so žalobcom obmedzili styky výlučne z tohto dôvodu. Pokiaľ ide o žalobcom namietané tvrdenie, že je bývalým príslušníkom SIS, odvolací súd sa stotožnil s námietkami žalovaného, že toto tvrdenie nemožno ani považovať za difamujúce vzhľadom na to, že nejde o žiadnu nelegálnu alebo nemorálnu organizáciu, ale o zákonom zriadený štátny orgán. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali pravdivosť konkrétnych informácií uverejnených v predmetnom článku, keď z jeho tvrdení vyplýva, že text samotného článku nenamietal, ale len zverejnenie jeho fotografie, sporej s fotografiou E.. U. Y. s chybným popisom. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že obsah ospravedlnenia, ktoré žalobca žiadal uverejniť, nie je dostatočne určitý a zrozumiteľný, nie je zrejmé, ktoré zverejnené informácie považuje za nepravdivé alebo pravdu skresľujúce, resp. v čom konkrétne spočíval zásah do jeho osobnostných práv a dôvodne v tejto súvislosti žalovaný namietal, že nezodpovedá požiadavke primeranosti. Vzhľadom na to, že v konaní nebola preukázaná existencia neoprávneného objektívne spôsobilého zásahu vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu, nie je dôvodná ani žaloba žalobcu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej zákonom stanovenou podmienkou je zníženie dôstojnosti, vážnosti, cti, poškodeného v značnej miere. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 691/2016-48 zo dňa 28.02.2017, vydaný vo veci ochrany osobnosti, v ktorej omylom bolo uverejnené meno inej osoby ako tej, ktorej sa týkala zverejnená informácia, a v ktorom ústavný súd zdôraznil, že v každom konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) namietaného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to v kontexte so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Konštatoval, že pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva privilegované postavenie aspektu ochrany slobody prejavu novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o nežiaducich javoch spoločnosti, ktoré sú stredobodom verejného záujmu (napr. rozsudok ESLP Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26.04.1995, rozsudok ESLP Bladet Troms a Stensaas proti Nórsku z 20.05.1999); novinári majú povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostávať. Zdôraznil, že na novinárov ako "nositeľov" slobody prejavu sa vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie), ktoré je potrebné pri rozhodovaní primeraným spôsobom zohľadniť. Ústavný súd vytkol súdom nižšieho stupňa, že neposudzovali uverejnený článok ako celok, ale žalobcom namietaný nepravdivý údaj v článku posúdili ako rozhodujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch; konštatoval, že nepresnosti, ktorých sa sťažovateľ dopustil v inkriminovanom článku, za ktorú sa ospravedlnil, nemožno venovať takú váhu, akú jej pripísali súdy nižšej inštancie; požiadavke objektívneho a spravodlivého posúdenia skutkových okolností sporu zodpovedá posúdenie uverejneného článku v kontexte jeho obsahu ako celku (a v konkrétnej veci prejednávanej ústavným súdom v uvedenom prípade zohľadnenie spoločenského postavenia žalobcu v čase zverejnenia nepravdivej informácie). I keď v danom prípade dôstojnosť, vážnosť, česť a bezúhonnosť osoby žalobcu nie je sporná, je potrebné prihliadnuť na iné konkrétne okolnosti danej veci, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a to že predmetná informácia nebola uverejnená v tlači, ale na internetovej doméne, jej zverejnenie trvalo len minimálnu dobu a ihneď po zistení omylu žalovaný vykonal nápravu a najmä na skutočnosť, že omyl bol zrejmý z ďalších informácií uvedených v článku (iniciály podozrivej osoby).

9. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj námietky žalobcu, týkajúce sa iných väd konania, a to spočívajúce v porušení ust. § 118 ods.2 O.s.p., § 122 ods. 1 O.s.p., keď z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 26.03.2014 vyplýva, že súd oznámil, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné; pričom žalobca znenie zápisnice, prípadne nedostatočné oboznámenie uvedených skutočností v konaní nenamietal, zo zápisníc o pojednávaniach, ktoré sú obsahom spisu, nevyplýva, že by žalobca dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie považoval za nedostatočné, alebo vykonané nesprávnym spôsobom, a ďalej odvolací súd dospel k záveru, že nejde o také vady, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého

stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).